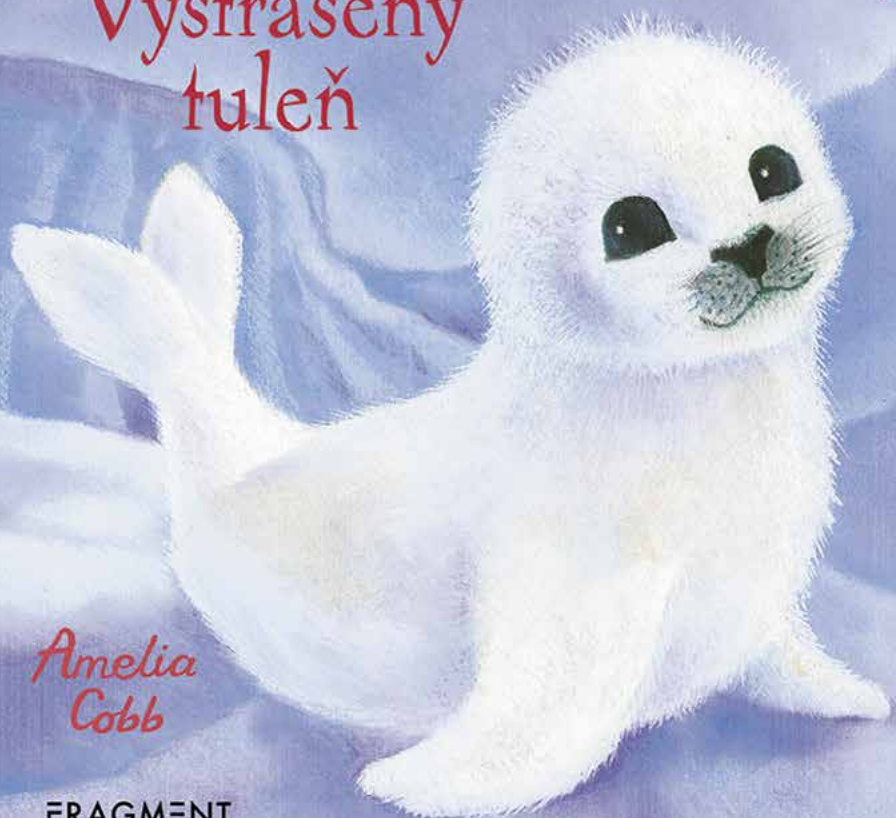

Ema a její kouzelná
ZOO

Vystrašený
tuleň

Amelia
Cobb

FRAGMENT

Ema a její kouzelná zoo

Vystrašený tuleň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo 4 – Vystrašený tuleň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V noci se Ema s Montym opět vyplížili z domku. Nejdříve se zastavili v pavilonu tuleňů, aby zkontrolovali Snížka. Mládě bylo vzhůru, naříkalo a temné oči mu smutně zářily ve tmě.

Ema a její kouzelná
ZOO

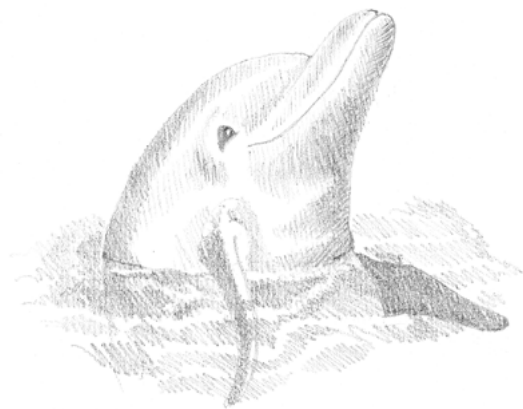
Vystrašený
tuleň

*Amelia
Cobb*

FRAGMENT

Se zvláštním poděkováním Natalii Dohertyové

Kapitola jedna

Potápění s delfíny

Ema Parkerová se cachtala v bazénu a vesele se smála, protože jí dělalo společnost hravé mládě delfína. Bylo teplé páteční odpoledne a všichni návštěvníci už odešli ze Záchranné zoo domů – což znamenalo, že Ema si mohla hrát se svými zvířecími kamarády.

Jakmile zoo zavřela brány, Ema si oblékla neoprenovou kombinézu a utíkala si zaplavat do laguny. V Záchranné zoo

měli pět delfínů skákavých, kteří zde žili v malé skupince, takzvaném hejnu. Byli to nejchytřejší tvorové, jaké Ema znala – a navíc jedni z nejpřátelštějších.

Jak Ema plavala s hejnem v laguně, nejmenší delfín vystrčil hlavu nad hladinu. Vesele zašvitořil a Ema se usmála. „Taky s tebou ráda plavu, Korálku,“ odpověděla.

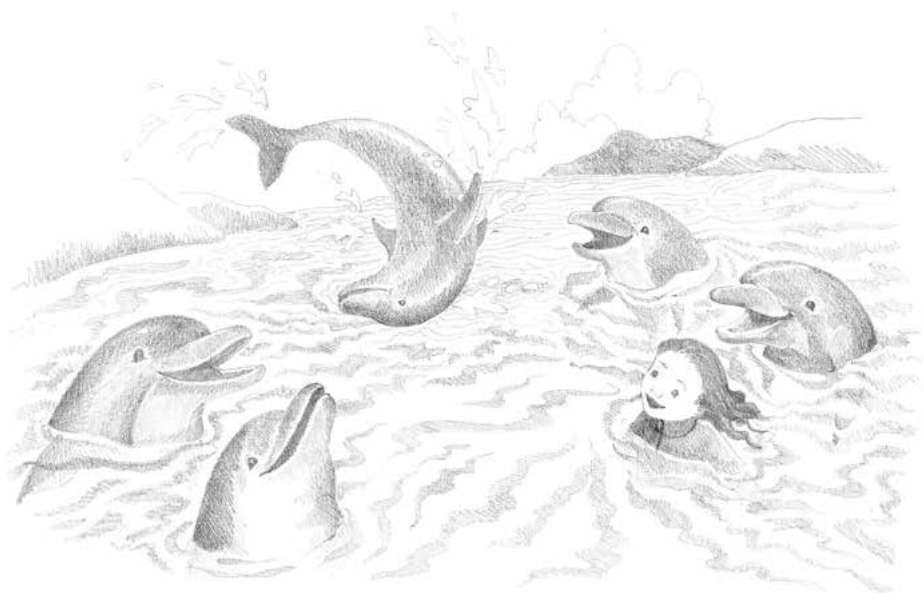
Korálek vesele zapískal. Elegantně se zavlnil, vyskočil z vody, předvedl své bleskurychlé salto a znovu zmizel pod hladinou. Ema se musela smát, když se s pyšným výrazem opět vynořil.

„Pospěš si, Emo. Mám hlad!“ zaslechla najednou rozmrzelý hlásek.

Ema se ohlédla a usmála se na svého nejlepšího kamaráda, který netrpělivě poskakoval na břehu.

Monty byl maki trpasličí, maličký druh lemura s obrovským zlatým očima a dlouhým ocasem. Byl moc roztomilý, ale byl také velký rošťák! Všude Emu

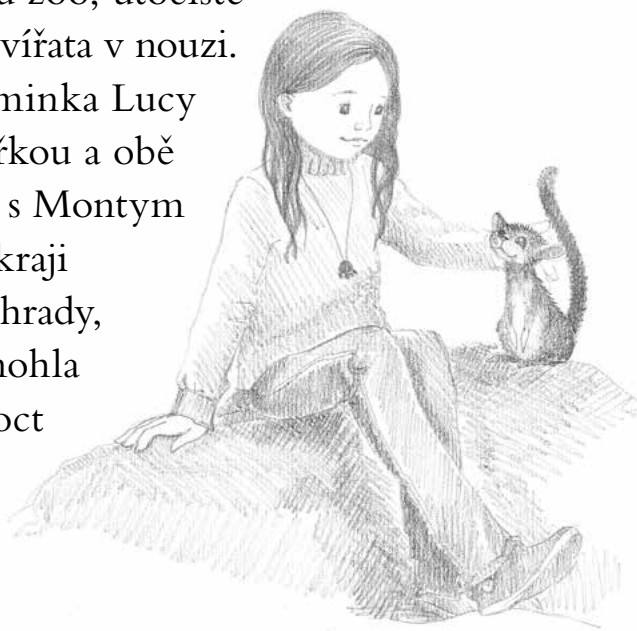
doprovázel, až na jednu výjimku. Když si šla zaplavat, zůstal na břehu – nesnášel totiž vodu.

„Už jdu, Monty!“ zavolala Ema na lemurka. Zatímco kolem ní skotačili delfíni, doplávala ke břehu. Pak vylezla z vody a zvedla nadýchanou osušku, kterou si předtím položila na kámen. Když se utřela, natáhla si přes neopren džíny a svetr a posadila se na kameny

vedle Montyho. „Hned ti dám něco ke svačině,“ slíbila a pohladila ho po hlavičce. Monty měl totiž pořád hlad.

Ema bydlela v Záchranné zoo od té doby, co byla úplně malinká. Majitelem zoologické zahrady byl její prastrýček Horác, slavný odborník na zvířata a cestovatel. Při toulkách po světě potkával mnoho raněných, opuštěných a vyděšených zvířat, a tak se rozhodl proměnit pozemky kolem svého domu v Záchrannou zoo, útočiště pro všechna zvířata v nouzi.

Emina maminka Lucy byla veterinářkou a obě bydlely spolu s Montym v domku na kraji zoologické zahrady, takže Lucy mohla kdykoli pomoci každému

nemocnému zvířeti, dokonce i uprostřed noci. Ema si myslela, že je nejšťastnější holčička na celém světě, když může žít v blízkosti tolika úžasných tvorů.

Jenže Ema byla také velice zvláštní holčička. Uměla totiž *mluvit* se zvířaty! Všechna zvířata rozumějí lidské řeči, ale skoro nikdo o tom neví. A Ema patřila k několika málo lidem, kteří zvířatům nejen rozumějí, ale navíc si s nimi dokážou povídat. Dávala si však velký pozor, aby to zůstalo jejich tajemstvím, a mluvila s nimi, jen když ji nemohl nikdo slyšet.

Korálek doplaval ke břehu a zvědavě zaštěbetal. „Nevím, kdy se prastrýček Horác vrátí, Korálku,“ odpověděla Ema smutně. Majitel Záchranné zoo stále cestoval po světě a pátral po ohrožených zvířatech; vracel se, jen když objevil nového tvora v nouzi, který potřeboval bezpečný domov. „Vloni přišel pohled z Aljašky – prý pomáhá grizzlymu, který

má bolavý krk. Ale může trvat celé týdny, než přijede zpátky s dalším zvířetem.“

Natáhla se, pohladila Korálka po hladkém nose a dodala: „Naštěstí mám v zoo už stovky úžasných zvířecích kamarádů!“

Monty začal znovu hopsat po břehu. „Emo, mám pořád hlad,“ zašvitořil netrpělivě.

Ema se rozesmála. „Tak dobře, Monty, půjdeme domů. Brzy si zase přijdu zaplavat, Korálku. Zatím se tu všichni mějte!“

Když se s nimi delfíni rozloučili, Ema s Montym se vydali zpátky k domku a cestou si povídali o všech těch báječných věcech, které by spolu mohli o víkendu podniknout. Zoologická zahrada byla v tuhle denní dobu tichá a klidná. Jediné zvuky, které Ema slyšela, vydávala zvířata kolem ní. Dvě pandí mláďata si hrála ve výběhu na honěnou. Plameňáci skřehotali a mávali křídly. A když Ema s Montym

procházeli kolem Mwamby, obrovského
nosorožce bílého, přátelsky na ně zamručel.

Monty zničehonic vztyčil své malé uši.
„Poslouchej, Emo!“ vykřikl.

Ema se zastavila. Přes frkání, skřehotání a kvílení zvířat uslyšela výhrůžné vrčení. Ema dobře znala hlasy všech zvířat v zoo a okamžitě ten zvuk poznala. Byl to jeden z leopardů. Jenže leopardí výběh ležel až na opačné straně zoologické zahrady – a tohle vrčení se ozvalo z těsné blízkosti.

„Myslíš, že Áša nebo Kafi utekli, Emo?“ zeptal se Monty nervózně.

„Radši to půjdeme zjistit. Pospěš si!“ odpověděla Ema a společně se rozběhli po chodníku za zvukem. Áša a Kafi byli její kamarádi a Ema věděla, že by jí ani Montymu nikdy neublížili, přesto bylo nebezpečné, aby velká kočkovitá šelma pobíhala volně po zoo. A kdyby to zjistila některá z plachých gazel, určitě by ji to *příšerně* vyděsilo.

Když dorazili k voliére s papoušky, opět uslyšeli hlasité vrčení. Znělo to, jako by leopard stál přímo vedle nich. Ema se ustaraně rozhlédla, ale ani na chodníku,

ani v keřích kolem sousedních výběhů
nádhernou skvrnitou srst Áši nebo Kafiho
nezahlédla.

„To tedy nechápu, Monty,“ řekla Ema
a zamračila se. „Odkud
ten zvuk přichází?“

Monty vyskočil
na plot a nakoukl
do voliéry.

„Třeba o tom
budou něco
vědět papoušci,“
prohodil.

Ema zamířila
za Montym
k voliéře
a podívala se
dovnitř. Voliéra
byla rozlehlá
a plná stromů.

Okamžitě zahlédla Ruby, aru arakangu
s lesklým duhově barevným peřím, ale

chvilku jí trvalo, než objevila mezi listím také smaragdově zelené tělo Amorka.

Veselý papoušek zamířil k Emě, uvelebil se na větvi před ní a kývl jí na pozdrav růžovou hlavičkou. Rio, kakadu bílý, se zářivě žlutým hřebínkem, který mu trčel z hlavy jako pankáčský účes, se posadil vedle něho.

Přestože tihle ptáci spolu v přírodě nežili, tady se jim líbilo mít kolem sebe přátelské hejno soukmenovců.

„Neviděli jste někde poblíž leoparda?“ zeptal se Monty. „Bojíme se, že jeden z nich utekl!“

K Eminu překvapení se papoušci hlasitě rozesmáli a zamávali svými zářivými křídly ve vzduchu. Pak Ruby otevřela zobák – a zavrčela jako leopard! Ema na ni ohromeně vykulila oči.

„Takže to jsi byla ty,“ řekla a s úlevou se usmála. „Žádný leopard. Ruby, ty uličnice!“

Ruby si pyšně načechrala peří a hlasitě zatroubila, což Montyho rozesmálo. Zněla přesně jako Oskar, slon africký.

Ema zamávala papouškům na rozloučenou a s Montym na rameni pokračovala v cestě domů. Zatímco kráčeli k domku, kde bydleli, začalo zapadat slunce a zalilo zoologickou zahradu nádhernou růžovočervenou barvou.

Monty ospale zívá a přitulil se k Emě. „Jsem z toho plavání strašně unavený,“ zašvitořil.

Ema se usmála a pevně kamaráda objala. „Vždyť ty jsi vůbec neplaval, Monty!“

Odbočili na chodník vedoucí k domku – a Monty byl najednou zase čilý a vesele brebentil. Ema zalapala po dechu. Před domkem se ve večerním větru jemňoučce pohupoval obrovský pestrobarevný horkovzdušný balon. Prastrýček Horác se vrátil!

Kapitola dvě **Sněhobílá kulička**

Ema vpadla do domku. „Prastrýčku Horáci!“ vykřikla, když shodila boty a vběhla dovnitř. „Nemůžu uvěřit, že jsi zase doma!“

Do chodby nakoukla Emina maminka. „Jsme v obýváku,“ oznámila šeptem. „Snaž se chovat tiše, zlato – náš nový přírůstek spí.“

Emě se rozbušilo srdce nedočkavostí. Tolik se těšila na prastrýčka Horáce, až

skoro zapomněla, že jim zřejmě přivezl nové zvíře do Záchranné zoo. Ema s Montym se na sebe usmáli. Setkání s novými zvířaty byla jedna z věcí, kterou měli na bydlení v zoo nejradši.

„Koho podle tebe Goo přivezl, Emo?“ zašeptal Monty vzrušeně, zatímco po špičkách kráčeli do obývacího pokoje. Emu jako vždycky Montyho roztomilá přezdívka pro prastrýčka rozesmála.

Prastrýček Horác seděl v pohodlném křesle a vedle sebe měl šálek čaje a talíř svých oblíbených pudinkových sušenek. Když spatřil Emu, laskavé hnědé oči se mu rozzářily radostí. Kiki, ara hyacintový, který prastrýčka Horáce všude doprovázel, seděl na opěradle křesla a natřásal si nádherné modré peří. A na klíně ležela prastrýčku Horácovi nadýchaná bílá kulička.

Monty zvědavě zapištěl. „Emo, co to je?“ zašeptal. „Vypadá to jako velká chlupatá sněhová koule.“

Ema se usmála. „To je tulení mládě!“

Prastrýček Horác se usmál. „Přesně tak, drahoušku,“ potvrdil. „Je to mládě tuleně grónského a je jen týden staré. Pojd' si ho prohlédnout.“

Když Ema s Montym opatrně přistoupili blíž, mládě se probudilo. Pomalu otevřelo obrovské, inkoustově černé oči a podívalo

se na ně. Pak zacukalo čumáčkem a vousky a nervózně se podívalo na prastrýčka Horáce.

„Je trošičku vystrašené,“ vysvětlil prastrýček Horác. „Má za sebou ošklivý zážitek. Našli ho lovci a odnesli ho pryč z domova.“

Ema se zajíkla hrůzou. „To je strašné!“

Prastrýček Horác vážně přikývl.

„Někteří lidé považují nádhernou bílou kožešinu tuleních mláďat za velice cennou. Kiki ho naštěstí objevil právě včas – a já okamžitě věděl, že Záchranná zoo pro něj bude ten správný domov.“

Ema natáhla ruku a jemně pohladila mláďe po jeho nadýchané bílé hlavičce. „Je nádherné,“ řekla.

„Tuleň je navíc nesmírně fascinující tvor,“ pronesl prastrýček Horác. „Věděla jsi, že malí tuleni grónští se učí plavat a hledat potravu, když je jim teprve pár týdnů? To je opravdu neuvěřitelné.“

A přestože tuleni žijí v nejstudenejších oceánech na světě, ve skutečnosti jde o teplokrevné savce – jako jsou třeba tygři nebo sloni. Hustá kožešina a silná vrstva tuku je bezpečně chrání před mrazem.“

Ema se s Montym na rameni posadila do tureckého sedu na podlahu před prastrýčka. Zbožňovala, když prastrýček Horác vyprávěl o zvířatech. „Jak se říká skupině tuleňů?“ zeptala se.

„Pro to existuje hned několik názvů,“ odpověděl prastrýček Horác. „Někteří lidé tomu říkají stádo, jiní kolonie a další hejno.“

„Stejně se nazývá i skupina delfínů,“ vyhrkla Ema. „Dneska, než jsi přiletěl, jsem s nimi plavala v laguně.“ Najednou jí něco blesklo hlavou. „Prastrýčku Horáci, proč jsi nedal nikomu vědět, že se vracíš domů? Obvykle přistaneš s balonem uprostřed zoo, aby všechna zvířata věděla, že jsi zpátky.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ema a její kouzelná zoo -
Vystrašený tuleň.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.